

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХХ, БРОЙ 14

СОФИЯ, 16-31 ЮЛИ 2019 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

e-mail: sinizdat@gmail.com

www.facebook.com/Synodalpress/

Български материкон

**Игумения Златка (Козарева)
разказва***стр. 1, 6-7*

Чудеса на светостта

Чудото от с. Вунена*стр. 8*

Юбилей

**Тържествено честване
50-годишнината на Пловдивския
митрополит Николай***стр. 1, 4-5*

Църковен календар

**Страдания на св. мчци Кирик и
Юлита***стр. 3*

ЮБИЛЕЙ

50 години живот във вяра, изповедничество и ожидание

Посред покроба от светозарни криле на няколко големи светийски празника, разпалващи сърцата на боголюбците и опалващи с жарка сияйност всяко нечестие, Негово Високопреосвещенство Пловдивският митрополит Николай отпразнува на **19 юли** своята юбилейна 50-годишнина в отвоювания след нелека битка Горноводенски манастир „Св. св. Кирик и Юлита“.

Само няколко дена порано, на **15 юли**, светата обител почете своя храмов празник с изнасяне за поклонение светите мощи на двамата раннохристиянски мъченици. А митрополитският храм „Св. Марина“ в Пловдив на **17 юли** отбеляза празника си с посрещането честната глава на великомъченицата,

подчинила чрез търпението си предводителя на лъкавите сили. Светинята бе донесена в Пловдивска епархия по покана на нейния кириарх от Негово Високопреосвещенство митрополита на Халкида Хризостом с придружаваща го високореподобническа делегация, съставена от многопочитания познавач на богослужебните последования (типикар) на Света Гора архимандрит Антипа и архимандрит Нектарий.

През тези дни около високопреосвещения юбилей започнаха да се събират за личния му празник уважили го гости от подалечни места и страни. Сред тях бе и делегация от страдащата в наше време Антиохийска патриаршия, представлявана от Сафит-

ския епископ Димитрий и геронтиса Анна с придружаваща я духовна сестра.

В самия ден на юбилейната годишнина, **19 юли**, когато се отбелязва паметта на св. Макрина – подвижницата, завещаела прекрасни наставнически слова за душата и възкресението, оставяйки в потвърждение нетленна ръка-

та си с видими възли по нея от молитвените подвизи, при утренните песнопения в съборния манастирски храм заприиждаха от цяла Пловдивска епархия първите духовници и миряни, за да почетат своя духовен архипастир.

Празнуващият юбилей, Негово Високопреосвещенство митрополит Николай, възглави последованията на **празничната утрена**.

Три източно-църковни хора от три православни патриаршии усладяваха слуха слуха на верните със своите песнопения на църковно-славянски, арамейски, сирийски, румънски и гръцки език. Това бяха патриаршеският хор при Антиохийската катедрата в планина Ливан, хорът за източно-църковно пееие „Нектарий Протопсалт“ от Букурещ, Румъния и митрополитският хор на Пловдивска епархия „Св. апостол Ерм“.

На стр. 4

БЪЛГАРСКИ МАТЕРИКОН

Труд, молитва и вяра

Майка Златка разказва

Манастирът „Св. вмчк Мина“ се намира близо край гр. София. Той е отворен дом на Бога за всяка душа и всяко сърце.

Спирам пред скромната телена врата с метален кръст. Свеждам глава с дълбока признателност пред Бога, че ми е дадена възможност да посещавам това свято и чисто място, правя кръстен знак и влизам. Вятърът ме поздравява чрез нежно шумолене в листата на брезите, които като стражи заграждат постаната с обикновени бели плочки пътека. Минавам бавно по нея и влизам във вътрешния двор. Погледът ми се отправя към безоблачното синьо небе, преминава през щъркеловото гнездо върху камбанарията на храма „Св. вмчк Мина“ и спира в градината с прекрасните цветя, които цъфтят тук от ранна пролет до късна есен.

По следата на това цветно море, опряна на циментовото корито на чешмата с тояжка в ръка, стои една слабичка фина жена, облечена в черно.

Това е тя, майка Златка, игуменката на манастира, отдала целия си живот в служба на Бога и в моление за човешките души. Целувам с дълбоко уважение и признателност подадената ми за поздрав десница. Колко голямо сърце има тази жена, за да побере в него болката и мъката на човешките страдащи души, пристъпващи прага на манастира! Колко голяма сила се крие в нея, за да може да застане пред строгия и пронизателен поглед на св. великомъченик Мина и да измоли от него застъпничество пред Бога за прошка на греховете ни, за помощ във всяка нужда или за благословия в житейския ни път.

Неспирен е потокът. Идват десетки, а в празнични дни – стотици хора. На всеки майка Златка помага и посочва верния път – Пътя към Бога.

„А вечен живот е това, да познават Тебе, Едного Истинного Бога, и пратения от Тебе Исуса Христа“ (Йоан. 17:3).

Истина, която тя е разбрала много рано. Истина, която тя оставя като завет към всички души в този свят.

На стр. 6

† IN MEMORIAM

Панихуда за Петър Динев по повод 130 г. от рождението му

На 2 юли, с благословението на Негово Свещество Българския патриарх и Софийски митрополит Неофит, бе отслужена панихуда за многозаслужил български музикоучител Петър Динев. Панихидата се състоя в деня, когато се е упокоил църковно – музикалният деятел. Тя бе извършена на гробното му място в софийския гробищен парк в кв. „Малашевци“.

нашите храмове ежедневно се изпълняват негови произведения. Обдарен от Бога с голям талант, той достойно го разви. И всичко, което вършеше, го вършеше не за своя слава, а за Божие прославяне. Той чувстваше за свой дълг да прослава Бога. И днес ние му благодарим за всички негови трудове в полза на нашата Църква и нашето скъпо отечество.

Прекланяме се пред неговата светла памет и усърдно молим Бога да го настави в селението на праведните. И тъй като

смъртта ни разделя, а любовта продължава, ние от любов и признателност сме се събрали да се помолим край неговия гроб. Животът на Петър Динев е пример как с вяра и упование да се живее в Бога и как да имаме радост в Господа.

Нека и ние да пеем, според думите на св. ап. Павел, едни други да се наставляваме с псалми, славословия, песни духовни, пейки и възпявайки в сърцата си.“

В чест на годишнината при гроба на Петър Динев бе изпълнено обичаното и популярно песнопение „Достойно ест“, известно още като „Диневото“.

След църковното последование, роднини и диригенти дълго разговаряха край гробното място. Обсъждаха живота и изпитанията, които е имал приживе Петър Динев.

Всеки сподели свой спомен от лична среща или случка от живота му, като при това свидетелстваше за скромния, трудолюбив и всеотдаен музикоучител.

Много любов и преклонение за Петър Динев говори г-жа Весела Петрова, която е съпруга на неговия внук от единствената му дъщеря на име Серафима. „Той беше винаги усмихнат. Никога не се караше, никога не повишаваше глас – каза тя. Моят съпруг споделяше, че най-голямото ругателство, което някога е изричал деди – както мило го наричат в семейството – е било: „Ти не си добър християнин!“ Той изобщо не се е карал... много добър човек беше.“

Неговият правнук Петър Петров сподели свои детски спомени от честването на 80-годишнината на Петър Динев. Тога-

ва той бил на 6 години.

„Аз не съм бил запознат с това какво той се занимава. Но той беше винаги пример на доброта и честност в нашия дом. Такъв човек няма друг на света! Беше като икона в нашето семейство. Баба ми (дъщеря му Серафима) го обичаше безрезервно, моят баща също“ – споделя той.

„Един пример ми се е

запечатал от детството...

Моят баща ми разказваше за деди, когато е бил в Цариград. Трудно и бедно е живял там. Един път му дали нови обувки, които му се полагали. Това се случвало много рядко. Но негов колега нямало с какво да ходи и той му ги дал. „Вземи обувките, че няма с какво да ходиш“ – му рекъл. „Ама те са за тебе“ – отвърнал колегата му. „За мене са, ама аз в момента има с какво да ходя, вземи ги ти“. Такъв беше деди“ – разказва правнукът на Петър Динев. Самият той днес не се занимава с музика, но преди години започнал да събира и да систематизира всичко, което е останало от пращдо му – вещи, книги, нотии. Събрал ги на таванско помещение, като периодично ги подреждал. С много болка разказа, че крадци нападнали помещението и изнесли голяма част от тях. Оттогава с голяма тъга и разочарование разглежда наследеното от именития си пращдо.

Срещата на роднините на Петър Динев и диригентите завърши с обща снимка край гробното място, но и с пожелания за по-чести срещи, които да свидетелстват, че тези, които са се потрудили за благо на Църквата и народа, не са забравени; че те се живи не само в Божественото мироздание, но и в сърцата на благодарните потомци.

Весела ИГНАТОВА

Биографична справка:

Петър Константинов Динев е виден български музиколог и композитор. Роден е на 14 юли 1889 г. в костурско село Кулачицево (дн. Лития, Гърция), тогава в Османската империя. През 1895 г. семейството му се преселва в Цариград, където завършва средното си образование в Българската духовна семинария. Музикалните способности на малкия Петър се проявяват още от трето отделение, когато започва да пее в църковния хор на българския храм „Свети Стефан“. Включва се и в хора към църквата на руското посолство там, ръководен от В. Кулаков. Още като семинарист показва композиторските си заложби.

Българската екзархия изпраща Петър Динев да следва композиция и източна музика в Санктпетербургската консерватория, чийто ректор по онова време е Глазунов. Сред състудентите му е Сергей Прокофиев, а негов близък приятел – Фьодор Шалаян, който високо цени Петър Динев и го нарича „човек-богоство“.

Едновременно с консерваторията Петър Динев завършва и право в Санктпетербургския университет.

От 1919 година става преподавател по източна музика в Казанската консерватория. През 1922 г. се завръща в България, където до 1924 г. работи като учител по музика във Втората мъжка гимназия. От 1925 до 1936 г. е преподавател по църковна музика в Държавната музикална академия. От 1926 до 1944 г. преподава същата дисциплина в Духовната семинария, а от 1926 до 1934 г. е преподавател по източно-църковна музика в Богословския факултет на СУ. Наред с това преподавател Петър Динев е диригент на хора към Богословския факултет и на църковния хор към столичния храм „Св. Кирил и Методий“, кой-

то ръководи повече от 40 години. Заедно с Добри Христов учредява и активно ръководи Дружеството на църковните хорове в България (1937-1944). След 1944 г. работи като инспектор по музика и подначалник на културно-просветния отдел към Светия Синод.

Петър Динев е първият български музиколог, който работи системно в областта на църковната музика. Той превежда редица църковни песнопения от византийска невмена нотация на западна нотация, създава ръководство по византийска невмена нотация, в което със средствата на съвременната музикална терминология разяснява специфичните особености и характерните белези на византийската църковна музика и я прави достъпна за всички.

През 1963 г. в разгара на комунистическия атеистически период от историята на България, Петър Динев изнася пълен лекционен курс по съвременна византийска невмена нотация в Българската академия на науките, като преподава псалтихийната практика като наука.

Разработва много композиции в старобългарски и източен църковен стил, композира лесни за усвояване и общодостъпни църковни песнопения за богослужбена и извънхрамова употреба. Хармонизира и обработва български народни песни от Македония.

Неговата научноизследователска дейност е многоплаща и разнопосочна. Публикува редица изключително значими трудове, статии и студии по различни проблеми на музикознанието, теорията, изпълнителското и композиционното творчество.

По повод своята 80-годишнина през 1969 г. за своята дейност и заслуги Петър Динев е награден с орден „Кирил и Методий“ – II степен. Получава и званието „заслужил деятел на изкуствата“. Умира на 2 юли 1980 г. в град София.

ХРОНИКА

Храмов празник в с. Долец

На 20 юли, Илинден, Негово Високопреосвещенство Русенският митрополит Наум посети село Долец, Поповско, където отслужи св. Литургия в храм „Св. пророк Илия“. На архиерея съслужиха ст. ик. Валентин Лазаров – архиерейски наместник за Поповска духовна околия, архимандрит Симон Бодуров, свещ. Росен Ангелов – председател на храма, и дякон Огнян Иванов. В края на богослужението владиката извърши водосвет за здраве и благослови присъстващите християни. Негово Високопреосвещенство поздрави всички с храмовия празник, пожелавайки им здраве и успех в добрите начинания по молитвите на св. прор. Илия.

Русенска митрополия

От България

Страдания на св. мчци Кирик и Юлита

В Ликаонската страна, в град Икония (дн. Кония, Турция), живяла млада жена от благороден произход, от рода на някогашните римски императори. Името ѝ било Юлита. Била вярваща християнка. След кратко законно съпружество овдовяла. Останала с малко дете, което при кръщенето нарекла Кирик.

Нечестивият Диоклетиан, който по това време управлявал Римската империя, започнал голямо гонение срещу християните във всички подвластни нему страни. Диоклетиан поставил за управител на Ликаонската страна комита Дометиян. Той бил суров, безчовечен и свиреп и изпитвал радост при проливането на християнска кръв. Щом пристигнал в Икония, започнал да измъчва с настървение вярващите в Христа и усърдно търсел тайно изповядващи християнството.

Вярната Христова рабиня Юлита, като видяла това и знаела, че с благочестието си не може да се скрие от мъчителите, решила да избяга, понеже се страхувала, че няма да понесе жестоките изтезания и ще се от-

рече от Христа. Затова тя оставила всичко, каквото притежавала и което не било малко, дома си, роднините, робите и всички съблазни на този свят, славата и удоволствието заради любовта Христова. Взела сина си Кирик, който бил на три години, и две верни свои робини и през нощта напуснала Икония. Потеглила на път, помнейки казаното в Писанието: „защото тук нямаме постоянен град, но бъдещия търсим“.

Пристигнала в Селевкия като бедна странница, без да открива благородното си потекло, но и тук било същото гонение срещу християните, понеже някой си Александър, поставен от царя за началник, дошъл в Селевкия и убивал безжалостно всички, които изповядвали Христовото име. Блажената Юлита си спомнила писаното: „дайте място на гнева“, тоест – бягайте от гнева, както и: „а кога ви пъдят от един град, бягайте в друг“ и напуснала Селевкия. Отправила се за Тарс в Киликия и останала да живее тук с бедните хора.

След известно време същият Александър дошъл да мъчи християните и в Тарс. Някои разпознали света Юлита и му доклаждали за нея. Той веднага заповядал да я доведат и седнал в откритото за народа съдилище. Когато войниците взели нея и сина ѝ, двете робини избягали и я следвали отдалеч, за да видят страданията и кончината ѝ.

Мъченицата застанала с тригодишния си син свети Кирик на ръце пред началника. Запитана от него за името, рода и родината си, тя смело изповядала името на нашия Господ Иисус Христос и се нарекла християнка:

– Името, произхода и родината ми е Небесното Царство на моя Христос!

Александър се разгневил, заповядал да ѝ вземат детето, да я съблекат и да я бият безпощадно с корави жили. Детето гледало, плачело и се дърпало от ръцете на хората, които го държали, за да иде при майка си. Като видял колко е красиво, началникът заповядал да му го донесат. Взел го, сложил го на коленете си и започнал да го успокоява да не плаче. Глеал го по главата, целувал го и му говорел ласкаво, но то не се успокоявало, а се тегело от ръцете му, извърщало глава и не давало да го мива и целува със скверната си уста. Не откъсвало очи от майка си, която биела, плачело и викало:

– Аз съм християнин! Пусни ме при майка!

Отскубнало се от ръцете му и с нокти изподдрало лицето му. Тогава той изпаднал в ярост, хвърлил го на земята и като го ритнал в хълбока, то се търколило от високото място надолу по каменните стъпала, удърйки главата си в острият ръбове. Всичко наоколо се покрило с кръв, а детето предало сватата си и непорочна душа в Божиите ръце. Така светият отрок Кирик се увенчал с мъченически венец.

Майка му, блажената Юлита, била изтезавана дълго и жестоко. Но не усещала нищо, страдала сякаш в чуждо тяло, като бездушен стъб, и само повтаряла:

– Аз съм християнка и няма да принеса жертва на бесовете! Когато спрели да я бият и я вдигнали от земята, тя видяла любимото си дете да лежи мъртво и окървавено пред съдилището. Изпълнила се радост и каза:

– Благодаря Ти, Господи, че сподоби сина ми с благодатта да завърши живота си мъченически за Твоето свято име и да приеме неувяхващ венец в Твоята слава.

След това я окачили и с железни зъбци започнали да стържат тялото ѝ, накрая излези върху раните ѝ вярваща смола. Докато я мъчели така, галшатаят викал:

– Пощади себе си, Юлита, пощади младостта си и се поклони на боговете, за да се избавиш от мъки и да не свършиш злочастно като сина си.

Мъченицата му отвърнала:

– Не ще се поклоня на бесовете и на техните глухи и неми идоли. Покланям се на моя Господ Иисус Христос, Единородния Божий Син, чрез когото Небесният Отец е сътворил всичко и искам да отида при сина си, за да се сподобим заедно с Царството Небесно.

Като видял несломимото търпение и безпримерното мъжество на мъченицата, началникът я осъдил да бъде посечена с меч. Слугите я хванали и я извели извън града там, където убивали осъдените на смърт. Светата мъченица вървяла, сякаш отивала да получи брачен венец. Когато пристигнали, поискала да ѝ дадат малко време за молитва. Преклонила колени и се помолвила:

– Благодаря Ти, Господи, Боже мой, Иисусе Христе, че призова сина ми преди мен, като го сподоби да страда за Твоето свято име и след като напусна суетния живот, го прие със светиите. Приеми и мене, недостойната Твоя рабиня, и ме удостой да получа благодат пред Тебе – да бъда причислена към мъдрите девии, встъпвайки в Твоя нетленен чертог, за да благославя духът ми Тебе, моя Създател, Твоя безначален Отец и вечносуществоващия Дух во веки. Амин.

След молитвата на света Юлита палачът отсякъл честната ѝ глава. Тялото ѝ останало непогребано, за храна на кучета и животни. Тялото на свети Кирик той извлякъл от града и хвърлил до тялото на майка му. Когато паднала нощта, двете робини дошли, взели телата на господарката си и на сина ѝ и ги погребали на отдалечено място.

Едната от тях доживяла до възцаряването на първия християнски владетел, Константин Велики, когато истината възтържествувала и Божията Църква, с Христова благодат, става господстваща. Тогава тя показала на други вярващи християни мястото, където били погребани честните мощи на светите мъченици Кирик и Юлита, и разказала за техните страдания. Светите им мощи били извадени от земните недра нетленни, благоуханни и чрез тях болните получавали изцеление. В чест и памет на светите мъченици страданията им били описани за полза на верните и за слава на Христа Бога, прославян с Отца и Светия Дух во веки. Амин.

Тяхната памет Православната църква отбелязва на **15 юли**.

И до днес техните свети мощи са чудотворни. Части от тези мощи се съхраняват в светогорски манастири и други манастири из Гърция. Но също и в охридската църква „Св. Богородица“, както и в манастира „Св. Св. Кирик и Юлита“, с. Горни Воден, Пловдивска епархия.

По Чети-минуте на св. Димитрий РОСТОВСКИ

Празнична архиерейска служба в столичния храм „Св. прор. Илия“, кв. Княжево

На **20 юли**, Илинден, храм „Св. прор. Илия“ в столичния кв. Княжево почете своя храмов празник с архиерейска света Литургия.

Богослужението оглави Негово Преосвещенство Белоградчишкият епископ Поликарп, викарий на Софийския митрополит, в съслужение с архимандрит Васиан Змеев, представител на Руския патриарх в София, архимандрит Атанасий Султанов, протосингел на Западно- и Средноевропейската епархия, протоиерей Дилиян Цветков, председател на храм „Св. прор. Илия“, протоиереите Дамян Дрუმев и Иван Иванов, свещениците Радко Иванов, Красимир Каменов и Димитър Тухчиев, както и йеродякон Вартоломей и дякони Георги Читалов, Лука Китин и Георги Марков.

Църковните песнопения бяха изпълнени от опитни софийски клиросни певци и от смесения църковен хор на храм „Св. прор. Илия“.

След светата Литургия Негово Преосвещенство епископ Поликарп поздрави изпълнението на молитвения дом с храмовия празник и преподаете благослов на всички присъстващи от името на Негово Светейшество митрополит Софийски и патриарх Български Неофит.

Викарийният епископ на Софийския митрополит припомни важни моменти от житието на светия пророк Илия и призовава вярващите християни: „Да се пострава да му подража-

ваме в огнената и силна вяра, в това да бъдем в правия път, да бъдем поклонни на Божията воля и със смирение да я изпълняваме. И да знаем, че което е трудно и недостижимо за нас, е достъпно за Бога. Той дава сили на всеки и проявява Своята благодат чрез нас и към тези, които все още не са в истината, в правдата, в Божията любов“.

В отговор храмовият председател протоиерей Дилиян Цветков отправи сърдечна благодарност на Негово Светейшество митрополит Софийски и патриарх Български Неофит, както и на неговия викариен епископ Поликарп Белоградчишки за благодарното богослужение, като му подари многоцветен букет и собственоръчно изработена от свещник Дилиян дърворезба, изобразяваща Ноевия ковчег.

За храмовия празник бе осветено благоуказано коливо, а църковното настоятелство подготви и раздаде благословено ястие за здраве и спасение на вярващите.

Пламен МИХАЙЛОВ

БЪЛГАРСКИ МАТЕРИКОН

Игумения Златка (Козарева), † 2003 г.

От стр. 1

Родена съм на 4 май (17 май ст. стил) 1915 г. в гр. София. Майка ми, Руска Йорданова, и баща ми, Лазар Козарев, са бежанци от гр. Велес, Македония. Сремна-ли се, оженили се и тук се родили седемте им деца. Аз съм най-голямата – Павлина, кръстена съм на св. ап. Павел, а след мене идват Маргарита, Соня, Иван, Славчо, Георги и Цеца.

Възпитанието ни вкъщи беше много строго. Учеа ни на внимание, милосърдие, обич, уважение към Бога и хората. Имаше ред, който се спазваше от всички.

Спомням си, баща ми обичаше много грис халва и мама всяка вечер приготвяше по една бакърена тенджерка, от която сипваше на всеки в паничката. На един сипе по-малко, на друг повече.

– Мамо, ама на каква сложи повече – две парчета, – ще кажат малките деца.

– Тя е по-голяма – отговаря мама и с това редът се възстановява.

Друг път слага повече в чиниите на малките. Аз и сестра ми Маргарита питаме:

– Мамо, защо на брат ни Славчо сложи повече?

– Ама, той е малък, трябва да порасне – казва тя.

Изпраща ни мама да купим с Маргарита хляб и ще поръча:

– Да внимавате! Да не чупите хляба по пътя! Ще паднат трохи, а това е грехота.

Като отидете на оня свят, Дядо господ ще ви кара с клепачите на очите си да събирате всичките трохи, дето сте разпилели тука на земята.

Връщаме се с хляба вкъщи и сестра ми казва:

– Како, хайде да видим дали можем с клепачи да събираме трохите.

Трошим хляб върху чергата на пода, после лягаме по корем и се опитваме да съберем трохите с клепачи. Трепкаме, трепкаме, нищо не става. Права е мама. Трябва да внимаваме и да не пилеем хляба, защото той не може да се събира с клепачи.

Има събор, люлки, сергии, пълни с какво ли не. Мама ще ни даде пари да си купим нещо и ще ни поръча: – Хем да си купите това, което искате. Да не отидете на сергията на някой възрастен човек и когато той се обърне, хоп, да си вземете нещо без пари. Той няма да ви види, но Дядо Господ от горе всичко вижда и ще ви накаже.

Така ни учеше мама.

Бях ученичка в 15-16 прогимназия, която се наричаше между учителите „Пиротска“ и „Брегалница“. Учителката ни водеше често в храма „Св. Николай Чудотворец“. Строи ни в редици двама по двама и тръгваме с песен. Пеехме химна на християнчето:

„Християнче православно, се зова по вяра аз.

За това съм тъй щастливо, всеки ден и всеки час.

Бягам ази от лъжата и от всичко, що е грях.

С истината и с доброто имам винаги успех.

Тез, кои са зли и лоши, побеждавам ги с добро.“

Стигахме в църквата. Влизаме, тихичко се подреждаме и през време на службата пеем заедно с църковния хор.

Баща ми беше търговец. Имаше връзки в цяла България. През лятото цялото ни семейство отиваше в град Поморие. Отсядахме на квартира в едни наши познати – гърци. Случи се така, че отидохме там преди празника Преображение Господне. Това е голям празник и в Поморие тогава се празнуваше много тържествено. Никой не ядеше грозде до този ден, макар че имаше много лозя. На празника свещеникът прави голям водосвет, освещава лозята и гроздоберът вече е разрешен. Пеех добре и нашите хазия ме бяха препоръчали на свещеника, за да пея с него и да му помагам. Приех с радост да изпълня това, което се искаше от мене.

През нощта сънувам сън.

Вървя по един път, а от двете му страни лозя. В дълното на пътя завой наляво и след него чешма с каменно корито и бакраче с кръгче и синджирче, за пиене на вода. Продължавам по пътя и завивам пак наляво. Виждам от лявата страна бял дувар, а отвътре се вижда кубето на църква. Стигам дотам и спирам. Вратата полуотворена. Влизам вътре. Калдъръм обрасъл с трева. Много е рано, преди изгрев слънце, службата още не е започнала, църквата е затворена. Заобиколих я и виждам едно малко, четвъртито параклисче, на което вратата е отворена.

– Чакай да видя какво има тука – рекох си аз и влязох.

Труд, молитва и вяра

Майка Златка разказва

Гледам един голям железен свещник, навързан с кончета.

– Защо ли са омотали тези конци? – питам аз и чуждам отговор:

– Който няма възможност да остави дар, оставя от себе си по един конец за здраве.

Обърнах се да видя кой ми говори, защото бях сама в параклиса. Гледам зад вратата: голяма колкото човешки бой икона на свети Георги как убива с копие змея. Под нея бунарче, плитичко – водата се вижда. Към нея водят три каменни стъпала. Вдигам очи към иконата и виждам как се мърдат устата на свети Георги, а очите му трепкат. Уплаших се и понечих да си изляза, но отново чувам глас:

– Не се страхувай, ти ще живееш в моя дом.

Очите на светеца пак трепкат и устните се движат. В този момент се събудих. Беше много рано, но станах, защото на лозята се ходеше преди изгрев слънце. Всички в къщата се приготвиха и аз побързах да направя същото. Ходеше се с кабриолети – двуколки, телени от коне, които общината насмаше специално за празника.

След малко пред вратата на къщата дойде първата двуколка и аз, заедно с баба Филотея, се намерих вътре. Потеглихме. Гледам същия път, който сънувах през нощта. Виждам завоя и после чешмата. Спряхме. Конят пи вода и ние слъзохме. Пихме вода от бакрачето със синджирчето и кръгчето. Качихме се и продължихме по пътя. Виждам в далечината дуvara и кубето на църквата. Тогава разказах съня си на старата гъркиня.

– Всичко е така, както си видяла – каза баба Филотея и се заплака. – Кой знае какво ще стане с твоя живот, за да видиш това нещо – продължи тя, въздъхна дълбоко и изтри съзлите от очите си.

Спряхме пред църквата. Влязохме. Рано е, църквата затворена, калдъръмът обрасъл с трева. Заобиколихме, вратата на параклиса отворена. Гледам и виждам бунарчето със стъпалцата и водата, иконата на свети Георги и конците, навързани върху свещника. Всичко, както го видях в съня.

След празника се върнахме в София.

Всяка есен мама ни водеше всичките деца в Кремиковския манастир „Свети Георги“. Сестрите в манастира бяха македонки, мама също. Тя помагаше в кухнята, а ние събирахме сливи в градината.

Изминали бяха две години от деня, в който сънувах свети Георги. Бях на 14 години. Есента мама отново ни заведе в манастира. По това време там имаше учител, който учеше сестрите на западно пеене по ноти и тъй

като те знаех, че пея добре, ме включиха в техния курс. Минаха две седмици, мама трябваше да се прибира в София, но курст по пеене не беше свършил. Тогава тя реши да ме остави да го завърша и си тръгна с другите деца. Така и не се върнах. Останах да живея в дома на свети Георги. Събдна се сънят от Поморие.

Две години бях послушница. Когато навърших 16 години, приех монашеството. Вечерта преди тържественото богослужение в двора на манастира имаше много владци. Един от тях ме попита:

– Павлинке, утре ще те калугерим, избрала ли си име?

– Не съм – отвърнах аз.

– Тогава ще те наречем Параскева или може би Пелагия? – продължи той.

Аз замълчах. Знаех, че монашеското ми име трябва да бъде на светица, но да започва със същата буква, както е моето име. Обикновено се поставяха имената на гръцки светици, а аз исках да нося името на българска светица, но не посмях да изрека гласно желание си пред владиката.

На другия ден започна тържеството. Бях силно развълнувана и не мога да си спомня много неща, но знам, че една по-възрастна монахиня ме поведе под своята мантия към владиката в центъра на храма. Чух само думите му:

– Подстригаеш сестра наша, монахиня Златка.

– Желанието, което беше скрито дълбоко в сърцето ми, стана действителност. Приех името на българската светица Златка Мъгленска от Мъглиж. Била на 18 години. Турците я харесали и пожелали да сменят вярата ѝ.

– Вярата или главата – казали те.

– Главата си давам, вярата не давам – продумала Злата и главата ѝ се гъркулилата под ятагана.

– Харесваш ли си името? – попита ме преди да си тръгне владиката и ми обясни, че вечерта, когато се съборали, решили то да бъде на българска светица.

Благодарих му, целувах ръката му, а мислено в душата и сърцето си благодарих на Бога за това, че беше изпълнил моето желание.

В манастира имаше установен ред. Сутрин в 5 ч. клепалото бие. Всички сестри са на утринна служба. След това всяка поема своите задължения. Обикновено една работа се работеше от две сестри, това се наричаше наряд и този наряд се изпълняваше в продължение на една година. Работехме в църквата, в кухнята, на полето или по посреждането и настаняването на гостите в манастира. Манастирът имаше 800 декара имат и всичко това се стопанисваше от 25-те монахини. Имаше и 7-8 души работници, които живееха извън манастира и помагаша в работата на полето.

Следобед клепалото пак бие. Служи се вечерня. За службите си имаме свещеник – йеромонах, руснак, който живееше и се хранеше отделно от нас.

Всяка неделя и на всички празници имаше служби, на които идваха много хора от околните села и от София. Спазваха се строго всичките празници и пости.

Една година през Велики пости в Страстната седмица дойде на поклонение царица Йоанна. Височайшата гостенка беше посрещната на входа на манастира от по-възрастните сестри. Както обикновено, всичко беше в голям порядък. Те показаха на Нейно величество столовата за хранене на 200 души, кухнята с голямата мивка и хубавата печка, върху която блестяха добре излъсканите бакърени тенджери. В тях се варяха постните манджи за обяд – боб, зеле, компот и тяхното приятно благоухание изпълваше въздуха.

След това на царицата беше показан и вторият етаж на манастира, където бяха нашите килии. Прясно боядисаните им с блажна боя дъски бяха застлани с красиви вълнени килими. Възгъла на всяка килия имаше прекрасен молитвен иконостас, покрит с бели копринени перденца, завързани с бели панделки, и горящо пред него кандило. Вратите бяха отворени и ние, младите монахини, стояхме пред тях. Царицата минаваше по коридора бавно, разглеждаше всичко, като изказваше пред сестрите своето одобрение и възхищение за това, което виждаше очите ѝ. Тя се спря пред вратата на килията, в която живеехме аз и моята старица – монахиня Феврония, погледна ме и каза:

– Ах, колко си млада. Съжалявам, че нямам какво друго да ти подаря, но вземи това! – и тя ми подаде бялата си избродирана копринена кърпичка.

Приех подарък с благодарност и запомних срещата с нея.

На стр. 7

БЪЛГАРСКИ МАТЕРИКОН

От стр. 6

В манастира сестрите бяха не само образовани, но образцови във всяко едно отношение и учеха и нас, младите, на същото. Имаше една монахиня, казваше се баба Таисия. Тя ме учеше така:

– Чедо, ти си много любознателна и послушна, но запомни едно. Няма да преставаш да четеш. Ще четеш и ще се учиш, защото четмото е прозорец към света. Ти трябва да знаеш света, за да му помагаш. Трябва да познаваш и да разбираш хората, за да можеш да се молиш на Бога за тях.

Учеха ни да се молим на Бога, както се изисква по правилата на Светата православна църква, учеха ни на църковно пеене по ноти, учеха ни да работим добре, да имаме милостърдие и състрадание, а най-вече любов към хората, животните и растенията.

Божията любов и Божият мир царяха в манастира и таз любов и този мир се предаваха на хората, които го посещаваха.

Тук се запознах и със сестра Емилия, която пристигна от един манастир във Видинския край. В едно добро съжителство и разбирателство и в служба на Бога двете бяхме заедно цели 40 години.

В манастира „Св. Георги“ прекарах 15 години. Доиде 9 септември 1944 година. Манастирът беше разформиран. Сградите ги взеха за обществени цели, а нас, монахините, ни изпратиха по други манастири в страната.

Аз, сестра Емилия и една възрастна сестра, баба Филотея, отидохме в манастира „Св. Николай Чудотворец“ в село Пещера, Радомирско.

Намерихме манастира почти напълно разрушен и запустял. Хората от селото отиват там само за курбана на празника на св. Николай. Манастирът имаше 30 декара ябълкова градина, обрасла с храсти и бурени, 60 декара обработваема земя също пустееща, и две стари биволици, за които нямаше никаква храна.

Есен е. Идва зимата. Ние нямаме никакви налични пари и никаква храна. Няма и дърва за огрев. Така в големи трудности изкарахме цял месец, а помощ от никъде няма. Наближава празникът на св. Николай. Спомних си как в детските ми години прададо и дядо се приготвяха за този празник. Свети Николай беше покровител на нашия род и затова на този ден се правеше голям курбан с пълен шаран и идваха много гости – приятели, близки. Това беше вкъщи, а тук, в дома на самия светец, как и с какво ще посрещнем неговите гости?

През нощта сънувам сън.

Стая някъде нависоко и гледам от небето се спуска облак във вид на мъгла и се спира над кубето в църквата. А под кубето точно е олтартът. Спора облакът и започва да се бистри в средата, а по краищата се сгъстява. Бистри се, бистри се облакът и се появява самият свети Николай, но не в цял ръст, а до кръста, така както е на иконите. Като виждам всичко това, падам на колена пред него и започвам да се моля:

– Свети Николай, дай здраве на всички болни хора. Той вдига ръка и благославя.

„Чува ме!“ – казвам си аз и продължавам да го моля за бедните и нещастните и той все благославя. Най-после казвам:

– Свети Николай, погрижи се за твоя дом и за нас, защото ти знаеш от какво имаме нужда.

И тогава свети Николай проговори:

– Трудете се от сърце и аз винаги ви помагам!

Скри се в облака, който се вдигна високо в небето. Сънят свърши.

На сутринта казвам на сестра Емилия и баба Филотея:

– Не се бойте, свети Николай обеща да ни помага, но трябва да се трудим много.

Мина една седмица от съня и тогава ми дойде на ум да отида в съвета на селото. Вярно, нова власт беше дошла, но нали са хора – може да ме разберат и да ни помогнат. Предишната година бяхме ходили на храмовия празник и познавах някои от хората, които сега бяха в управата на селото.

Отидох при председателя на съвета. Влязох в стаята, а там пълно с хора, провеждаха някакво съвещание. Като ме видяха, всички станаха на крака. Председателят също стана, приближи се до мене и много любезно ме попита:

– Какво ви води насам, сестра? Добре сте дошла! Ние се радваме много, че манастирът става девически и се надяваме да го сложите в ред, защото жените са по-добри домакини, по-добре стопанисват всичко.

– Ние с манастира ще се оправим – казвам аз – но без вашата помощ не може.

И разказах какво е положение.

Всички бяха комунисти. Слушаха ме внимателно и мълчаха. Като свърших, председателят стана и каза:

– Добре, сестро. Иди си сега, а ние ще ви помогнем. Върнах се обратно в манастира и успокоих сестрите, че помощ ще има.

Не минаха и два-три дни и хората от селото дойдоха. Като започнаха една работа, ама наистина работа. Изчистиха първо ябълковата градина. Оттам изкарахме около 30 коли с дърва. Осигуриха се дървата за огрев не само за тази зима, ами и за следващите. След това изоряха и посяха с жито всичките ниви на манастира. Докараха брашно и осигуриха необходимата храна за нас и за животните. Разбрах, че не зависи от това към коя партия принадлежи даден човек, а дали в него се проявяват човешките му качества и доброто сърце. Свети Николай ни помагаше чрез тези добри хора.

През следващата година плодородието беше голямо. Градината – пълна с ароматни ябълки, житото се роди изобилно, а от селото ни подариха едно жълто женско теленце, което грихихме Николинка и за шест години от него имаше шест женски телета. С помощта на хората от околните села, от Кюстендил, Радомир и Перник построихме една постройка дълга около 30 метра и широка около 15 метра. Направихме я солидна. Отгоре сеновал, а отдолу хяхъ.

Замогна се манастирът. Имаше много животни – биволици и крави, прасета, овце, кон, кокоски. През лятото в манастира идваха хора, които доброволно ни помагаша, имаше само един наеман работник, и то за летния период, а през зимата за всичко се грижехме двете със сестра Емилия, тъй като баба Филотея почина още в началото, една-две години след като се установихме в манастира.

От 40-те манастира на Софийската епархия нашият манастир беше най-малък и най-беден, а сега стана „образцов“ и снабдяваше с продукти и животни хората от околните села. Така, чрез труда благословен от свети Николай, постигнахме много.

Изминаха 15 години.

Един ден, когато се грижех за животните на двора, не обърнах внимание на овена, когото бях отгледала от малко агънце и обичах много. Той се разсърди и ме удари с глава отзад в гърба. Бях с нежна физика, но много жилата. Усетих болката, но не й обърнах внимание. Продължих да извършвам ежедневните си задължения в манастира и едва след два-три месеца, когато болката стана нетърпима, отидох в болницата, където установиха, че имам пукнати прешлени. Сложиха ме в гипсово корито за една цяла година, а после още шест месеца за възстановяване. През този дълъг период сестра Емилия сама се справяше с всичко в манастира. Когато дойде време да изляза от болницата и да се върна при нея, беше станало ясно, че вече не мога да работя физическа работа и затова от Патриаршията ни преместиха и двете в Драгалевския манастир „Света Богородица“.

Под покровителството на Божията Майка изминаха още 15 години.

Спомням си 1977 година – Васильовден. Както вкъщи, така и в манастира на този ден се приготвя питка с късмети, но вместо обикновените пожелания, в нашата питка се поставяха имената на светите, за да разберем кой светия ще ни покровителства през годината. На сестра Емилия се падна името на св. великомъченик Мина. В манастира имаше две църкви. Едната на името на св. Богородица, а другата, в която ставаха богослуженията – на името на св. великомъченик Мина.

„Какво ли щеше да се случи на сестрата под негово покровителство?“, мислех си аз.

Не чакахме много дълго. В началото на месец април извикаха сестра Емилия в София при патриарх Кирил. Когато се върна вечерта, тя съвсем кратко ми съобщи:

– Приех предложението на патриарха да стана игуменка на манастира „Св. вмчк Мина“ в село Обрадовци, Софийско.

На 4 април 1977 г. двете заедно пристигнахме в манастира. Посрещнаха ни свещеникът на манастира Йордан Митрев и неговата съпруга Траянка Митрева, която беше школуван църковен певец и пееше на клира в църквата „Св. вмчк Мина“ при всичките богослужения. Много неща тук вече бяха възстановени, но имаше още много работа. Започнахме всички заедно – труд, молитва и вяра. Достатъчно беше да замислим нещо и помощ се появяваше веднага. Така с доброволен труд от

благочестивите християни построихме административната сграда, кухнята, постройката за гости. В градината разцъфтяха много и различни цветя, които всяка пролет се подновяват.

Минаха 17 години и когато приключихме вече с основните работи по възстановяването на манастира, един ден сестра Емилия ми каза:

– Сестра Златка, тази година ще почиваме.

Вярно, така стана. Бог по молитвено застъпничество на св. вмчк Мина, разреши почивката на сестра Емилия. На 21. 06. 1991 г. след обяд тя си замина от този свят така спокойно и тихо, както беше служила на Бога през целия си живот.

Останах сама. Бог все още ми дава сили да работя за Него. Свети Мина се грижи за всичко и ми помага непрекъснато.

Всеки ден тук идват все повече хора, които търсят помощ от Бога чрез застъпничеството на св. великомъченик Мина. Вече минах 80 години, но умът ми е бистър и посочвам на всички начините за помощ, които предлага Светата Православна Църква.

Един ден бях в параклиса „Св. безсребърници Козма и Дамян“. Параклисиът е малък и вече доста опушен. Трудно се служи в него и в неделя много хора остават на двора, защото не се побират вътре.

„Трябва да се ремонтира и разшири – мисля си аз, – ама кой ще ми помогне за това?“

Точно в този момент идва една жена с две момиченца. Влизат в параклиса да се помолят и да си запалят свещички.

– Тука много е опушено – казват децата, като се огледаха.

– Така е, деца! – отговарям аз. – Трудно се правят ремонти сега.

Децата погледнаха към майка си и тя пристъпи към мене.

– Сестра – казва тя, – аз съм от Драгоман. Дълго време нямаш деца и идвах тук да се моля на св. Мина. Ето, тези две деца ми се родиха и идваме сега заедно да му благодарим. Навремето – продължи жената – свекърва ми също е нямала деца и тя е идвала тука да се моли, а после се е родил много съпруг, бащата на децата, така че ние много дължим на св. Мина. Добре сме. Имаше строителна фирма и ще ремонтираме всичко, което е необходимо, за да изрзим своята благодарност към Бога за това, което получихме от Него. Така ще благодарим и на св. Мина, който пренесе и съдейства пред Бога за изпълнението на нашите молби. Човек, когато получава, не трябва да забравя да благодари! – завърши своя кратък разказ жената.

След една седмица тя дойде отново, но заедно с нея пристигнаха инженери и строители. Само за няколко месеца параклисиът „Св. безсребърници Козма и Дамян“ беше преустроен, разширен и вътрешно изцяло обновен. Храмът „Св. вмчк Мина“ също беше преобявден и обновен.

Сега в манастира се строи трети параклиси, който носи името „Св. Злата Мъгленска и св. Емилия“, майката на св. Василий Велики. Някога тук е имало 40 параклиса, сега вървам, че Бог ще ми даде сили да мога да видя довършен и осветен и този параклиси. Пред него се намира гробът на сестра Емилия. А до нея е моето място. Паметникът ми е сложен, надписана е и рождената ми дата, а последната дата, кога Бог ще сложи, аз не знам.

Какво е животът? Един миг. Годините минават бързо. Ако сега се върна в младостта, не бих се колебала никак и пак бих изживяла отново живота си в служба на Бога.

Всеки ден, сутрин рано, паля по две свещички в храма. Едната пред Бога, а другата – пред „Свети Мина“. Те горят за всички хора, които имат болка и страдание на души и телата си, които имат каквато и да е нужда от Божията помощ и искат застъпничеството за това от св. Мина, а не могат да дойдат тук в манастира и да се помолят. За тези души горят свещичките и за тях се моля аз. После започвам да посрещам идващите в манастира хора.

Така минават дните ми. Дали добре съм изпълнила своя дълг пред Бога, не знам. Това Той ще отсъди, когато му дойде времето. А сега, докато съм тук, в този свят, докато сърцето ми бие и очите ми гледат, аз ще Му служа и ще помагам на всички, които Го търсят – да намират верния Път към Него. Амин.

София 1996 г.

Заниса Радка РАШКОВА

ЧУДЕСА НА СВЕТОСТТА

Чудото от село Вунена

Свети преподобномъченик Николай Нови от Вунена се е родил и израснал в пределите на Мала Азия през VII век. Като военачалник е изпратен в Тесалия на опасна мисия и след нея решава да остави военните дела и да се погрижи за душата си, като започва да води монашески живот.

По това време аварите нахлували по тези земи и след като покорили околните области, намерили св. Николай с още 12 подвижници и започнали да изтезават светеца, за да се поклонят на техните идоли и да се откаже от Христос. Вързали го на един бряст и стреляли по него с лъкове. След други мъчения и безполезни усилия да го привлекат на тяхна страна, аварите отсекли главата му в деветия ден на месец май. (За по-подробна информация относно житието му виж книгата „И в България просия ли“ на ставроф. ик. Павел Гърбов).

Село Вунена се намира близо до град Лариса, в Република Гърция. Хиляди миряни идват в манастирския комплекс, за да се поклонят на гроба на светеца. В наши дни особен интерес представлява дървото, на което бил вързан и изтезаван светият мъченик Николай Нови.

Всяка година на датата на неговото успение по дър-

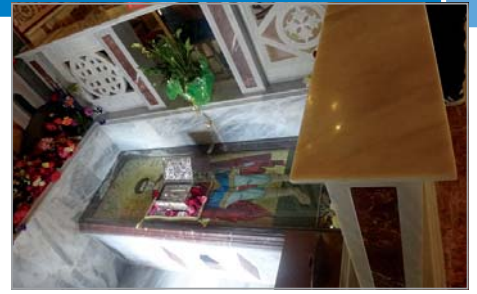
вото се появява червеникавокафява течност, наречена „кръв“. Нетърпеливите поклонници взимат с памуче капките от стъблото или с дълга тръбичка изсмукват появяващата се течност от различни кухни. В дните на празника дървото буквално е обсадено от миряни и всеки си тръгва удовлетворен, че е получил от безценния дар. Смята се, че „кръвта“ помага за изцеление от различни болести, но най-вече на главоболие и кожни проблеми.

Поради факта, че някои учени изразиха съмнение относно това чудо, се проведоха лабораторни изследвания на различни места. Резултатите са удивителни. Изследване от 16.03.2018 г. доказа наличието на съставки от кръв, а по-късно в друго изследване от 09.06.2018 г. това бе потвърдено. Факт е, че с напредване на времето тази течност не се разваля. Макар и да не е на сто процента кръв, течността доближава нейния състав и ни напомня ежегодно за силата на вярата и страданията на Божия угодник.

Свети Николай Нови от Вунена, моли Бога за нас!

Петър СТОИЛОВ

Из подготвената за печат книга: „Съвременни чудеса в Църквата“

Чудеса, събрани и записани от игумена В о. Андрос, архим. Доротея (Темелис), където се съхранява главата на св. Николай Нови от Вунена

Чудо осло

Благочестивата попадия Калиопи Димиду (Атина, ул. „Амфикиона“, № 3) страдала от екзема, която ѝ причинявала такива страшни мъки, че тя не можела да спи нито денем, нито нощем.

Узнавайки за богатната сила на нашия светец, през март 1972 г. тя ни изпрати писмо и ни разказа за своята болест. Молеше да отслужим молебен за нейно здраве пред светата глава, тъй като тя нямавала възможност да гоиде в манастира и да се поклонят лично.

Ние отслужихме молебен, споменавайки името ѝ. След това наляхме в неголямо шишенце осветена вода и ѝ я изпратихме по пощата.

С голямо благоговение приела тежкобоаната попадия светената вода и на сутринта измила своите екзематозни рани, образувани от разчесване, и – о, безкрайни и свръхестествени

Св. Николай Нови. Икона от църквата „Св. Николай“, гр. Пловдив (детайл)

твои чудеса, светий! – го залез слънце болната напълно се изцелила, прославяйки и величайки името на Бога, Дивния В Своите светии.

Чудо десето

Страшни рани се образували в устната кухина на монахиня Филотея Туркамбис, сестра на общежителния манастир „Аеас“ („Животворен източник“) на остров Андрос.

Тази монахиня добре знаела за чудотворенията на светеца от неговата честна глава. Тя горещо и с вяра се молила, просейки чудогейната му намеса.

През нощта светецът застанал пред нея и казал: „Филотея, ти ме викаше и аз дойдох, за да те изцеля. Отиди в гр. Аммирос при Волос и поискай там аязмена вода от моя извор, измий се и излакни с нея своите рани“.

Монахинята се събудила обзета от благовеен

трепет и на следващия ден, заедно със своята сестра по път и по дух изумения Евпраксия, се отправила към Волос за вода от аязмото, изпълнявайки заръката на светеца.

Там тя намерила свещения извор. С вода от него страдащата монахиня измила своите рани и станало чудо. Тя се почувствала абсолютно здрава още преди да се завърне в манастира си. За това чудо на светеца тя винаги разказва на вярващите за слава на Великия Бог.

Това чудо станало в спасителната 1948 година.

Чудо единадесето

От дясната страна на гърдите на Н. Кириази от с. Аликция (сега град, б.р.) на остров Андрос се появила липома, която му предизвиквала различни безпокойства. Той се канел да отиде в Атина за медицинско изследване, но спомняйки си за преподобномъченика Николай Нови, той помолит нас, в манастира, за светена вода, осветена на молебена пред изливащата благодат свята глава. Той я изпил и прекръстил липомата, призовавайки на помощ чудогействената благодат на светеца, и липомата изчезнала.

Из книгата „И в България просия ли“, СИ, 2015 г.

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА „Църковен вестник“ – 2019 г.

1 година	30,00 лв.
6 месеца	15,00 лв.
3 месеца	7,50 лв.
ед. цена	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000, ул. „Оборище“ № 4
тел. 02/987-56-11 / в. 245
За абонамент: 02/987-56-11 / в. 131
e-mail: sinizdat@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Анула Христова

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на Танка Гончева Христова, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!

Банкова сметка на Синалодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.